

Nhìn Lại Những Hiện tượng Lịch sử

Ba mươi năm đã trôi qua, ba mươi năm những người Việt ở hải ngoại mòn mỏi trông chờ ngày họ có thể trở về quê hương sống trong một thể chế dân chủ, trong hạnh phúc, trong yên bình. Ba mươi năm sau ngày 30 tháng tư định mệnh, lịch sử đã xoay vần, Cộng Sản đã chết trên thế giới nhưng vẫn còn lại tại Việt Nam.

Ở Việt Nam, chế độ Cộng Sản đã đổi thay, người Cộng Sản không còn tin ở lý thuyết Mác Lê nin và ở những lời dạy của Hồ Chí Minh nữa. Họ đã dẹp bỏ những tư tưởng sai lầm đã làm cho họ mù quáng mấy chục năm trời, họ đã bắt đầu ý thức được những giá trị căn bản của chủ thuyết Tư Bản, hay nói nôm na, họ đã mê đồng tiền, nhất là đồng đô la Mỹ. Nhưng ngày thanh bình thực sự, ngày người dân Việt được sống trong hạnh phúc ấm no vẫn chưa thấy đâu.

Tại Hà Nội, chủ thuyết Cộng Sản đã chết trên thực tế, hay nói cho đúng ra chỉ còn về mặt chính trị. Đảng Cộng Sản vẫn còn đó, nó chưa tan rã, nhưng đa số đảng viên nay cũng không còn hăm hở đi họp đảng nữa, vì đi họp cũng chẳng béo bở gì. Về mặt kinh tế, thì chẳng còn gì là Cộng Sản. Rõ ràng là những chính sách tự do làm ăn buôn bán và chấp nhận đầu tư của những nước tư bản đang là khuyh hướng chủ chốt, và nay đã nẩy hiện một tầng giai cấp mới, giai cấp tư bản đồ gồm những tay cán bộ Cộng Sản gộc giàu sụ, ăn sung mặc sướng, ở biệt thự nguy nga, đi xe hơi lộng lẫy, sống trong nhung lụa, gởi con cái đi ngoại quốc du học. Những kẻ xưa kia hô hào cách mạng vô sản nay đã cầm miệng không còn nói đến những lời tuyên truyền bịp bợm cố hữu của chúng nữa. Nay chúng nói đến một chủ nghĩa cộng Sản tiến bộ, chúng thả bớt chiếc thòng lọng trước kia chúng dùng để xiết cổ nhân dân, chúng cho nhân dân quyền được thương Đế Quốc Mỹ. Vì nêu không ve vãn Mỹ thì lấy đâu ra tiền cho chúng bỏ túi? Nhờ thế mà thanh thiếu niên Việt nam nay được đi học tiếng Anh, được ăn Mac Donald, uống Pepsi Cola, ăn mặc hờ hạng nhảy múa theo nhạc pop của Mỹ và hút xì ke ma túy. Thật là trở trêu nhưng thực tế là như thế: Việt nam nay đã quá giai đoạn cách mạng vô sản, quá giai đoạn xã hội chủ nghĩa, đã quên những gì Hồ Chí Minh nói, để chỉ chạy theo đồng đô la.

Nhớ những ngày mới đến Mỹ tôi làm phụ bếp trong một nhà hàng Tây, và đã nghe một câu trả lời thô bỉ của tên Tây đầu bếp khi tôi hỏi hãnh theo đạo gì: "Đạo của tao ấy à? Đạo của tao là đồng Đô la! (Ma religion, c'est le dollar!)" Hãnh mê đô la nên bỏ nước Pháp mẹ đẻ để đi sang Mỹ lập nghiệp và hãnh đã trở nên giàu to. Những tên lãnh đạo đảng Cộng Sản Việt Nam cũng theo cùng một tôn giáo như tên đầu bếp Tây này và đã trở thành triệu phú tỷ phú. Vì thương đồng đô la nên Việt kiều, danh từ bọn Cộng Sản dùng để gọi những người Việt sống ở hải ngoại, được dụ dỗ về thăm quê hương. Thống kê cho biết hàng năm có hơn nửa triệu Việt kiều về thăm quê nhà. Ngoài hai ba tỷ đô la mà Việt kiều gởi về hàng năm giúp gia đình, số tiền những người này ăn xài ngay trong nước cũng lên bực tỷ.

Tuy nhiên, quê hương còn nhiều hình ảnh đau thương của sự nghèo đói khốn khổ như ăn mày ăn xin, tàn tật bệnh hoạn ở thành thị, trẻ em đi bán đồ vật hay đi xin tiền, dân sống trong cảnh đói khổ ở thôn quê. Thành thị gợi lên hình ảnh phồn vinh giả tạo, dân sống nhờ vào người ngoại quốc đến làm ăn hay đến thăm viếng, số tiền đem vào đầu tư chỉ nhằm lợi dụng nhân công rẻ mạt của Việt nam. Hơn nửa triệu người dân được chính thức đi ra nước ngoài để làm nhân công cho những nước tư bản, đàn bà con gái và con nít được xuất cảng đi làm mãi dâm, ôi bao nhiêu cảnh đau lòng làm sót xa con tim.

Những lần về vùng quê, lòng mình sót xa vì cảnh khổ của người dân. Sống ở Mỹ đã quen, nhìn họ ăn cơm với dăm con tép, một hai con cá con tí bằng ngón tay, mình không thể không tủi lòng. Dân nghèo ở Việt Nam có thể không thấy rằng họ khổ, vì họ đã quen sống nghèo như vậy suốt đời, họ đã biết sung sướng là thế nào đâu, nhưng mình vẫn thấy buồn, vẫn thấy sót xa cho thân phận của họ. Hơn ba mươi năm sau ngày hoà bình trở lại, cuộc sống người dân ở nông thôn vẫn không có gì thay đổi: vẫn đi cày bằng con trâu, vẫn cấy lúa bằng tay, vẫn gặt bằng lưỡi liềm, vẫn tát nước bằng gầu. Trong khi đó ở những nước Á châu khác công việc cày cấy đã được canh tân, người ta đã dùng máy móc thay cho sức người từ bao lâu rồi. Tại Nam Dương, Mả Lai Á, Thái Lan, đường nhựa đã dẫn xe hơi vào đến tận trong làng và nhà gạch đã thay thế những nhà tranh. Giá những nhà lãnh đạo Cộng Sản Việt Nam đút tiền vào túi một ít và dành một ít cho dân, thì tình trạng đâu đến nỗi nào?

Trong khi tại hầu hết các nước trên thế giới, giáo dục tiểu học và trung học hoàn toàn miễn phí, thì riêng ở xứ ta con nít đi học vẫn phải trả tiền. Những em bé bảy tám tuổi ở thôn quê, gầy gò ốm yếu, chỉ mặc có chiếc quần xà lỏn, chân đi đất, đang phải đi bán hàng vật hay đi ăn xin để có tiền mua sách vở bút mực đi học. Ôi chua sót làm sao cuộc đời những em bé đó! Trong khi ấy, con cái những tay cách mạng gộc đem tiền bạc triệu sang Mỹ mua nhà, mua xe hơi chạy rong, ăn chơi phè phỡn. Chúng ghi tên học những trường tư nổi tiếng nước Mỹ, nơi mà học phí hàng năm lên đến hàng mấy chục ngàn đô la!

Lịch sử xoay vần, kẻ thù nay thành bạn, những người Cộng Sản Việt Nam nay đi Mỹ như đi chợ. Sau tên tướng Trà đến Mỹ bắt tay những tên đế quốc tỏ lòng tri ơn, sắp sửa đây tên thủ tướng Khải sẽ đến Hoa Thịnh Đốn để ve vãn Chính Phủ Bush. Nhiều Việt Kiều về già đã mang tiền về nước mua nhà tính ở luôn đó, trong số đó có cả Kỳ, một cựu tướng lãnh Việt Nam Cộng Hoà, người đã từng tuyên bố không đội trời chung với Việt Cộng. Những ca sĩ nhân dân đã được tự do đi làm show ở bên Pháp, bên Úc, bên Mỹ để phục vụ Việt Kiều hải ngoại, và một số đã trốn ở lại. Cùng một lúc, hàng mấy chục ngàn sinh viên Việt Nam đã đi du học khắp các nước trên thế giới và một số không nhỏ đã xin việc làm và không chịu về nước sau khi tốt nghiệp. Ngược lại, Việt kiều đã về quê nhà tìm vợ kiếm chồng đem ra xứ ngoài để tránh phải cưới những người không còn hoàn toàn là Việt Nam nữa.

Tất cả những gì xảy ra ba mươi năm trước đã rơi vào quá khứ. Chế độ độc tài khát máu đã không còn nữa. Những nhà lãnh đạo Việt Nam ngày nay nói đến chủ trương "Xây dựng nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa" chứ không còn nói đến việc "tiến mau tiến mạnh lên xã hội chủ

nghiã kinh qua xã hội tư bản.” Như thế, họ đã đi ngược lại chủ thuyết Mác Lê nin mà họ trước đây đã cho là kinh điển. Khi coi chế độ tư bản cao hơn chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa, họ đã phản bội chủ thuyết Cộng Sản. Trong chế độ Cộng Sản, không có quyền tư sản. Nhưng ngày nay Hà Nội đã công nhận quyền tư sản, mặc dù lấp liếm gọi đó là quyền sử dụng tư sản thay vì quyền sở hữu tư sản. Có gọi là gì đi nữa cũng không thành vấn đề, vì giá trị những bất động sản mà những tay lãnh đạo gộc ở Hà Nội làm chủ đâu có đáng bao nhiêu so với giá trị những động sản mà chúng đang sở hữu, nhất là những số tiền đô la lên đến hàng trăm triệu chúng giấu nơi đâu, không ai biết.

Lịch sử còn đang xoay vần nhưng vẫn chưa rõ nó sẽ đưa Việt Nam đến đâu. Có điều chắc chắn là không chủ thuyết nào, không đảng nào, không nhà lãnh đạo nào có thể ngăn chặn bước tiến của xã hội Việt Nam. Trước sau thì chúng ta cũng sẽ tiến tới một thể chế dựa trên căn bản tự do dân chủ và sự phát triển của kỹ thuật tân tiến. Lịch sử Việt Nam chẳng sớm thì muộn sẽ cho thấy sự tàn lụi của thể chế Cộng Sản, như nó đã tàn lụi tại bao nhiêu nơi khác trên thế giới.

Nhưng bao giờ chuyện đó sẽ xảy ra? Bao giờ? Bao giờ?....

*Hương Dương txd
Viết tại Cựu Kim Sơn
để kỷ niệm 30 năm mất nước*